

Arrest

nr. 175 555 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 augustus 2013 wordt beslist de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2013 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2008 in België verblijft, geïntegreerd en ingeburgerd zou zijn, zeer goed Nederlands zou spreken, een goede kennis zou hebben van het Frans en het Engels, hier school gelopen heeft en dit staft aan de hand van een diploma van kindercare/begeleider alsook een certificaat en een attest, een arbeidsovereenkomst voorlegt van datum 08.11.2012, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Ze diende een eerste asielaanvraag in die werd afgesloten op 18.03.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 16.04.2010 en 18.05.2010 diende u een tweede en derde asielaanvraag in, die respectievelijk werden afgesloten op 21.04.2010 en 27.05.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. De verdere asielaanvraag diende betrokkene in op 17.01.2011 en werd afgesloten op 29.07.2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar en 5 maanden voor de eerste, 5 dagen voor de tweede, 9 dagen voor de derde en 2 jaar en iets meer dan 6 maanden voor de vierde asielaanvraag was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie in te dienen.

In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“(…) SCHENDING VAN ARTIKEL 9bis VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, EN SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

In een enig middel werd in het verzoekschrift tot nietigverklaring de schending ingeroepen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing is bijzonder kort. Zij stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen; in de twee navolgende alinéa's worden de aangehaalde elementen verder besproken, zijnde de integratie enerzijds en de duur van de asielprocedures anderzijds.

De bestreden beslissing schendt op diverse punten artikel 9bis Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

EERSTE ONDERDEEL

In het eerste onderdeel van het enig middel betoogt verzoekster dat de elementen die werden ingeroepen tot ondersteuning van haar asielaanvraag niet kunnen worden verworpen als buitengewone omstandigheden, aangezien over de derde asielaanvraag van verzoekster nog geen definitieve beslissing was genomen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekster diende een derde asielaanvraag in op 18 mei 2010.

Op 27 mei 2010 werd een beslissing genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing tekende verzoekster een beroep tot nietigverklaring aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die uiteindelijk bij arrest nr. 88.894 van 3 oktober 2012 het beroep tot nietigverklaring van verzoekster gegrond verklaarde. De beslissing van 17 mei 2010 waarbij de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, werd vernietigd.

Naderhand werd geen beslissing genomen omtrent de derde asielaanvraag van verzoekster.

De beslissing van het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 maart 2013 stelt uitdrukkelijk dat het een beslissing betreft aangaande de vierde asielaanvraag van verzoekster d.d. 17 januari 2011. In het feitenrelaas opgenomen in deze beslissing wordt aangaande de derde asielaanvraag vermeld dat een beslissing tot weigering tot in overwegingname werd genomen. Aldus wordt er foutief van uitgegaan dat de procédure betreffende de derde asielaanvraag alsdan (d.i. op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname) zou beëindigd zijn.

Verzoekster stelde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 6 mei 2013 uitdrukkelijk dat zij onmogelijk de aanvraag kon gaan indienen bij de Belgische diplomatieke post in het land dat zij is ontvlucht en waartegen zij bescherming heeft gezocht.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zijnde 2 augustus 2013, was er geen definitieve beslissing over de derde asielaanvraag van verzoekster.

Aldus kunnen de elementen die werden ingeroepen tot ondersteuning van haar asielaanvraag niet worden verworpen als buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing doet dit wel en schendt hiermee duidelijk artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt in haar nota dat verzoekster deze nooit zou hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Dit is wel het geval. Verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 mei 2013 onder de hoofding "5. buitengewone omstandigheden" gesteld dat haar asielprocedure nog aanhangig is en zij de aanvraag niet kan gaan indienen bij de Belgische diplomatieke post in het land dat zij ontvlucht is en waartegen zij bescherming heeft gezocht.

Anderzijds is de motivering niet afdoende aangezien op duidelijk foutieve wijze wordt geoordeeld dat de derde asielaanvraag werd afgesloten, en dit op 27 mei 2010.

TWEEDE ONDERDEEL

In het tweede onderdeel van het enig middel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is door de duur van de asielprocedures van verzoekster niet als onredelijk lang te beschouwen.

De bestreden beslissing maakt geen optelling van de duur van de verschillende procedures, maar neemt de duur van de onderscheiden procedures elk apart in rekening. Nochtans werden zowel de eerste als de vierde asielaanvraag van verzoekster ten gronde onderzocht.

Bovendien diende ook de derde asielaanvraag, ingevolge het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 oktober 2012, in overweging te worden genomen en ten gronde te worden onderzocht.

De optelling van de duur van de eerste en derde asielaanvraag levert, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, een termijn op van boven de vier jaren.

Een termijn van vier jaren in de asielprocedure is door Dienst Vreemdelingenzaken steeds beschouwd als onredelijk lang.

Voor families met schoolgaande kinderen werd/wordt een (verkorte) termijn van drie jaren in de asielprocedure als onredelijk lang beschouwd.

Aangezien verzoekster in België is toegekomen als niet-begeleide minderjarige en zij op dat ogenblik een schoolgaand kind was, kan verzoekster zich beroepen op deze verkorte termijn van drie jaren. Alleen al de derde asielaanvraag heeft geleid tot een procedure van meer dan drie jaren.

Door te stellen dat de duur van de procedures niet als onredelijk lang kunnen beschouwd worden, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.

Zij schendt de motiveringsplicht verder ook omdat zij uitgaat van foutieve gegevens. Zij stelt immers dat de derde asielaanvraag werd afgesloten op 27 mei 2010 en dat de procédure ervan 9 dagen geduurd heeft.

Zoals hoger is aangetoond, is dit manifest foutief.

Volgens verwerende partij kan ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet langer worden gesteld dat een asielprocedure van 4 jaren - 3 jaren voor families met schoolgaande kinderen - als onredelijk lang te beschouwen zijn. Dit is onjuist. De beleidsverantwoordelijken hebben herhaaldelijk en openlijk verklaard dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 ten gronde zullen blijven toegepast worden. (zie o.a. mededelingen van staatssecretaris M. Wathelet 11 december 2009, gepubliceerd op de website van de staatssecretaris en van Dienst Vreemdelingenzaken)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

DERDE ONDERDEEL

In het derde onderdeel van het enig middel heeft verzoekster betoogd dat de bestreden beslissing niet weergeeft waarom de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet wordt toegepast, niettegenstaande verzoekster zich in haar aanvraag heeft beroepen op des instructie.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoekster in haar aanvraag slechts zeer summier zou verwezen hebben naar de instructie. Dit is niet correct. In de aanvraag wordt reeds in de hoofding (en in 'vet' gemarkeerd) verwezen naar de instructie en naar het toepasselijk criterium van deze instructie (1.1). Onder punt 3 van de aanvraag wordt opnieuw verwezen naar dit criterium 1.1 en wordt dit verder uitgewerkt.

De motiveringsplicht wordt hierdoor geschonden.

VIERDE ONDERDEEL

In het vierde onderdeel van het enig middel heeft verzoekster betoogd dat de tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet werd opgenomen in de beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Verzoekster heeft in haar aanvraag duidelijk vermeld dat zij tewerkgesteld wordt met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, en heeft deze arbeidsovereenkomst ook gevoegd bij deze aanvraag (stuk 6 gevoegd bij de aanvraag).

Ook haar tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dient te worden opgenomen in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Immers, indien verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen in het land van herkomst, heeft dit minstens een ernstige onderbreking en allicht een verbreking van de arbeidsovereenkomst tot gevolg.

Door deze arbeidsovereenkomst louter als een element van integratie te bestempelen is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.

In haar nota antwoordt verwerende partij niet op dit de essentie van dit onderdeel.

VIJFDE ONDERDEEL

In het vijfde en laatste onderdeel van het enig middel heeft verzoekster betoogd dat aan verzoekster geen kans werd gegeven om de buitengewone omstandigheden die ze had ingeroepen in de aanvraag, te herformuleren na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 juli 2013.

De bestreden beslissing werd genomen op 2 augustus 2013. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij haar vierde asielaanvraag werd geweigerd, dateert van 25 juli 2013 en werd door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meegedeeld op 29 juli 2013.

De bestreden beslissing dateert dus van erg kort na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de asielprocedures werden afgesloten, de laatste op 29 juli 2013, diende aan verzoekster de kans te worden gegeven om de buitengewone omstandigheden die verzoekster had ingeroepen, te herformuleren.

Door de aanvraag nauwelijks enkele dagen na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de (vierde) asielaanvraag onontvankelijk te verklaren zonder aan verzoekster de kans te geven de ingeroepen buitengewone omstandigheden te herformuleren, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.

Conclusie is dat zowel artikel 9bis Vreemdelingenwet als de motiveringsplicht worden geschonden in de bestreden beslissing. (...)"

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.3. In casu werd de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de gemachtigde het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet aanvaard heeft.

2.4. Uit nazicht van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekende partij als buitengewone omstandigheden volgende elementen aanhaalde:

“5. Buitengewone omstandigheden

De asielpcedure duurt reeds meer dan vier jaren (zie hoger). Bovendien is verzoekster te beschouwen als een gezin met schoolgaand kind.

Haar asielpcedure is nog aanhangig (...).”

2.5. In een eerste onderdeel van het middel betoogt de verzoekende partij dat haar aanvraag niet als onontvankelijk kon verworpen worden omdat op het ogenblik van de beslissing er nog geen definitieve uitspraak was inzake haar derde asielaanvraag, nu de beslissing van 27 mei 2010 tot verwerping van deze asielaanvraag op 3 oktober 2012 door de Raad vernietigd werd. Er werd volgens de verzoekende partij naderhand geen nieuwe beslissing genomen inzake deze derde asielaanvraag.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij op 17 januari 2011 een vierde asielaanvraag had ingediend die door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt werd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Na het vernietigingsarrest inzake de derde asielaanvraag heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook terecht de stukken en verklaringen van verzoekende partij in het kader van de derde asielaanvraag overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opdat deze met de voorgelegde elementen van de derde asielaanvraag ook rekening kon houden. Op 26 oktober 2012 werd dan ook een schrijven gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij alle gegevens van de derde asielaanvraag werden overgemaakt zodat de

Commissaris-generaal hiermee rekening kon houden in de beoordeling van de asielaanvraag. Zowel uit lezing van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013 - meer specifiek waar verwezen wordt naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten - als uit lezing van het arrest van de Raad van 25 juli 2013 nr. 107 355 waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar de verklaringen inzake de derde asielaanvraag blijkt dat rekening gehouden werd met de door de verzoekende partij in haar derde asielaanvraag voorgelegde elementen. Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden als zou op 2 augustus 2013 - datum van de thans bestreden beslissing - haar derde asielaanvraag nog hangende zijn.

Het betoog in de nota met opmerkingen van de verwerende partij kan dan ook gevolgd worden. De verzoekende partij betwist deze stelling in haar synthesesmemorie ook helemaal niet.

2.7. In een tweede onderdeel van het enig middel meent verzoekende partij dat het kennelijk onredelijk is dat de duur van de asielprocedures niet als onredelijk lang wordt beschouwd.

De Raad ziet vooreerst niet in waarom het kennelijk onredelijk zou zijn om de duur van de verschillende asielprocedures apart te bekijken nu verzoekende partij zich bezwaarlijk kan beroepen op tussenliggende periodes van illegaal verblijf om te stellen dat haar asielprocedures onredelijk lang hebben geduurd en dat, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat de asielprocedures drie jaar zouden geduurd hebben, dan nog moet vastgesteld worden dat verzoekende partij niet kan overtuigen met de stelling dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke tijdsduur als onredelijk lang beschouwd om de aanvraag ontvankelijk te verklaren. De Raad herinnert eraan dat in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek de verzoekende partij moet aantonen dat er gegevens zijn die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. De verwerende partij heeft, wat betreft het aangevoerde element van de duur van de asielprocedures vastgesteld dat deze allen beëindigd werden en dat de behandelingsperiode niet kennelijk onredelijk was. Het loutere feit dat de beslissing inzake de derde asielaanvraag dd. 18 mei 2010 vernietigd werd en, gelet op het feit dat verzoekende partij op dat moment al een vierde asielaanvraag had ingediend, deze gegevens mee in de beoordeling van de vierde asielaanvraag werden opgenomen, maakt niet dat daaruit een onredelijk lange asielprocedure blijkt. Immers verwijst de verzoekende partij om haar standpunt kracht bij te zetten naar de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, en meer specifiek naar wat deze instructie bepaalt betreffende de duur van de asielprocedures maar de Raad merkt dienaangaande op dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Waar de verzoekende partij er zich aldus in se over beklagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De stelling van de verzoekende partij dat de staatssecretaris zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met

miskening van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

2.8. Wat het derde onderdeel van het enig middel betreft kan de Raad volstaan met te verwijzen naar bovenstaande bespreking in verband met de vernietigde instructie. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij het argument dat zij in haar aanvraag – weze het summier – verwezen heeft naar de vernietigde instructie en de verwerende partij hierop niet expliciet geantwoord heeft in de bestreden beslissing nu de verwerende partij enkel maar had kunnen vaststellen dat de instructie vernietigd is en verzoekende partij er zich niet dienstig op kan beroepen. Bovendien wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om in haar aanvraag uitdrukkelijk aan te geven waarin de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Er blijkt niet dat verzoekende partij onder de hoofding “5. *buitengewone omstandigheden*” in haar aanvraag uitdrukkelijk gewezen heeft op de instructie als zijnde een buitengewone omstandigheid. Verzoekende partij erkent dit ook in de synthesememorie nu zij zelf stelt dat zij slechts in de hoofding van de aanvraag en onder punt 3 van de aanvraag verwezen heeft naar de instructie en aldus niet onder punt 5 “*buitengewone omstandigheden*” van haar aanvraag.

2.9. Wat het vierde onderdeel van het enig middel betreft, met name waar verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met het aangevoerde argument inzake haar tewerkstelling met arbeidsovereenkomst, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk het volgende motief bevat: “*Het feit dat betrokkene sinds oktober 2008 in België verblijft, geïntegreerd en ingeburgerd zou zijn, zeer goed Nederlands zou spreken, een goede kennis zou hebben van het Frans en het Engels, hier school gelopen heeft en dit staaft aan de hand van een diploma van kinderverzorg/begeleider alsook een certificaat en een attest, **een arbeidsovereenkomst voorlegt van datum 08.11.2012, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.***”. De arbeidsovereenkomst, ten bewijze van de tewerkstelling van verzoekende partij, wordt dus wel degelijk in de bestreden beslissing vermeld en beoordeeld. Met haar betoog dat eraan voorbijgegaan wordt dat zij door de beslissing haar werk moet onderbreken, wijst de Raad erop dat zij in haar aanvraag niet gewezen heeft op het feit dat zij haar werk zal moeten onderbreken bij een terugkeer naar het herkomstland, maar de arbeidsovereenkomst enkel heeft aangevoerd als argument van haar duurzame sociale binding en humanitaire reden. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekomt om in de aanvraag uitdrukkelijk aan te geven waarom zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. De verduidelijking of interpretatie die verzoekende partij thans in de synthesememorie geeft vindt geen steun in haar aanvraag. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich op het moment van de bestreden beslissing nog kon beroepen op een lopende tewerkstelling daar zij deze tewerkstelling enkel kan verrichten tijdens legaal verblijf en dit niet het geval is op het ogenblik van de bestreden beslissing, is het derhalve geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de verzoekende partij enkel verwijst naar een arbeidsovereenkomst als duurzame sociale binding, de verwerende partij motiveert dat elementen met betrekking tot integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet verantwoordt dat deze in België wordt ingediend. Zij kunnen wel het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.10. In een vijfde onderdeel betoogt de verzoekende partij als volgt: “*Waar de bestreden beslissing stelt dat de asielprocedures werden afgesloten, de laatste op 29 juli 2013, diende aan verzoekster de kans te worden gegeven om de buitengewone omstandigheden die verzoekster had ingeroepen, te herformuleren. Door de aanvraag nauwelijks enkele dagen na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de (vierde) asielaanvraag onontvankelijk te verklaren zonder aan verzoekster de kans te geven de ingeroepen buitengewone omstandigheden te herformuleren, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.*”.

Er is de Raad geen enkel(e) algemeen rechtsbeginsel, beginsel van behoorlijk bestuur, of wetsbepaling bekend die het bestuur oplegt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te herformuleren wanneer de asielpcedure werd afgesloten. De Raad wijst er daarbij nog op dat het de verzoekende partij is die een aanvraag richt aan het bestuur en het aldus haar toekomt, tot het nemen van de bestreden beslissing, om alle elementen aan te reiken die zij nuttig acht in het kader van deze aanvraag. Bovendien staat het de verzoekende partij vrij, indien zij meent dat zij nieuwe/andere elementen kan aanbrengen dan degene die zij reeds heeft aangebracht en beoordeeld werden, een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

2.11. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER